

kunde. Her vilde da Sogneraadet efter d'Hrr.s Mening være forpligtet til at give Lurendrejeren med de større Kræfter det fulde Beløb, men fradrage den ærlige Mand med de mindre Kræfter en Del af Beløbet, og det vilde jeg anse for urigtigt. Naar man skal til at indføre de faste Summer, kan jeg ikke se rettere end, at de Tanker, der tidligere have været fremsatte navnlig fra Højres Side, nemlig om, at vedkommende gennem Ungdomsaarene og Manddomstiden selv skulde bidrage en Del, der saa sammen med et Beløb fra Statens og Kommunens Side skulde være i Stand til at sikre ham et fast bestemt Beløb, naar han havde naaet en vis Aldersgrænse, ere dem, man maa gaa ind paa. Jeg mener for Resten, at naar man gaar en Del Aar tilbage, kunde denne Tanke ikke saa godt forsvares som nu, idet Folke- og Arbejdslønnen nu er ikke saa ganske lidt bedre. Det er for Resten ogsaa blevet hævdet fra Forslagsstillernes Side ikke saa ganske sjældent ogsaa her i denne Sal, at Lønnen er ikke saa ganske lidt bedre nu, end den var for en Aarrække siden, og jeg erkender ogsaa, at det er rigtigt. Det er saaledes, det vide vi jo ret godt, at det slet ikke er saa ganske faa, endogsaa mindre bemidlede Folk, der mene, at de have Raad til at spille i Lotteriet — hvorvidt de have det, er en anden Sag — det have De vist nok haft Lejlighed til at blive bekendt med, og der spiller man saa aldeles paa det uvisse. Hvis man nu hidrøg et Beløb, som ikke maatte overstige vedkommendes Eyne, for at være sikret en Pension for sine gamle Dage, mener jeg, at det var noget, man med større Fortrøstning kunde gøre, end spille i Lotteriet. Naar vi se paa, hvad navnlig Byarbejderne have kunnet magte i den forløbne Sommer under Lock-uten, og hvad Arbejdernes Blade have ment, at de vilde have kunnet magte, selv om Lock-uten var bleven strakt ud over endog et længere Tidsrum, ser jeg deri et af Beviserne for, at man i alt Fald i Byerne vil kunne være i Stand til at magte en saadan Opgave som den, jeg her har peget paa. Nu indrømmer jeg ganske vist, at Stillingen ude paa Landet er daarligere. Man er der langt mere vant til at skulle regne med den lille Tabel, men jeg vil dog haabe, at det, naar man sætter et saadant rimeligt Beløb, og Bidraget fra Staten og Kommunerne ikke bliver for ubetydeligt, skulde være muligt at komme frem ad denne Vej. Men hvis vi nu slog ind paa denne Vej, og hvis man da i det hele taget skulde have en

Forandring, vilde jeg dog anse det for urigtigt at slaa en Streg over de Tanker, der nu for Øjeblikket ere gældende ifølge Alderdomsunderstøttelsesloven. Det vilde nemlig ikke falde i min Smag, hvis vi skulde tvinge Folk til at gaa ind paa en saadan Forsikring som den, hvorom der er Tale. Vi kunde jo tænke os, at der, selv om der blev agiteret for at faa en saa stor Tilslutning til denne Tanke som muligt, alligevel vilde blive en stor Del Mennesker, som ikke vilde komme ind under en saadan Ordning, og for dem maatte andre Regler blive gældende. Der mener jeg saa, at vi kunde bruge de nugældende Regler for Alderdomsunderstøttelse, men jeg ved godt, at Udviklingen i Øjeblikket snarest gaar i Retning af at gøre hele Landet til en eneste stor Forsørgelsesanstalt, saa at ingen kan komme frem, uden at Stat eller Kommune skal tage sig af ham. Det er efter min Mening en forkert Retning, og jeg vil haabe, at man ikke skal gaa alt for langt ad denne Vej. Jeg tror, at den Kludesamlerovre i Jylland har Ret, som for et Par Aar siden sagde: Det kan ikke nytte, at vi alle gaa ud at tigge, for saa bliver der ingen hjemme til at give os noget. Den nuværende Alderdomsforsørgelseslov er efter min Mening — det skammer jeg mig ikke ved at sige — en af de bedste Love, som er skreven siden Grundloven af 5te Juni 1849. Jeg vilde have sat en Ære i at have været med til at skrive denne Lov; det var jeg ikke, fordi jeg den Gang ikke var i Rigsdagen. Man glædede sig i sin Tid over, at Stavnbaandet blev løst for danske Bønder, men der var en Del Folk, for hvem Stavnbaandet den Gang ikke blev løst. Det blev først løst for disse fattige, gamle, hæderlige Mennesker, den Gang vi fik Alderdomsunderstøttelsesloven, saa at de nu kunne bo, hvor de have Lyst, enten her inde i Kjøbenhavn, i en af de andre Byer eller ude i en af Landkommunerne. Hvis man vilde sætte sig som Maal at fortrædige Landets Sogneraad saa meget som muligt og gøre dem Livet saa surt som muligt, kunde jeg forstaa, at man atter og atter kom frem med Klager over den nuværende Alderdomsforsørgelseslov. Men det er jo ikke Meningen; det forudsætter jeg som givet. Dog sikkert er det, at de mange Klager over den nuværende Alderdomsforsørgelseslov og den Maade, den bliver forvaltet paa, i Grunden kun ramme Landets Sogneraad, idet Forvaltningen af denne Sag er lagt i deres Haand. Men jeg vil ikke være med til at føre saadanne